

indeholder Lovens § 1. Hjemmel for uautoriserede Personer til at behandle Sygdomme efter Henvisning af eller med Vidende og Billigelse af en autoriseret Læge, det er jo fuldkommen tilladeligt, og paa den Maade kan man komme til at habilitere sig, uden at komme i Strid med Lovgivningen; og dernæst er der en anden Omstændighed, der vistnok ikke spiller en lille Rolle i denne Henseende, nemlig at den uautoriserede Helbredselskunst er Noget, der meget ofte gaar i Arv, saaledes at, naar man tænker sig, at en Fader har Tilladelse til Udøvelse af Lægevirksomhed efter Forordningen af 5te September 1794, vil Sønnen eller andre ham nærtstående Personer have Leilighed til at lære hans Methode at kende, til at vide det Samme som han, lære det Samme som han, uden at man kan sige, at der for deres Vedkommende er noget Lovstridigt deri. Men det gaar ikke an at sige, at det kun er ved ulovlig Virksomhed, at en Mand kan komme til at godtgjøre sine Gøner i den omhandlede Retning. Forresten mener jeg ogsaa, at man i høj Grad abstraherer fra de virkelige Forhold, hvis man lagde for megen Vægt paa dette Punkt, thi en saadan Præcision og Nøiagtighed har der aldrig været i Kvaksalverlovgivningen; til en vis Grad — det er et vitterligt Faktum — er der altid blevet set igennem Fingre med Kvaksalveriet.

Justitsministeren: Dersom jeg turde forudsætte, at man bevarede i Grindringen de forskellige Udtalelser, der ere fremkomne fra min Side, dels i en tidligere Samling baade i Folkethinget og i Landsthinget og dels i indeværende Samling, navnlig da jeg havde den Ære at forelægge det Lovforslag, der nu er til Behandling, og ogsaa senere, vilde jeg ganske vist paa nærværende Standpunkt kunne fatte mig meget fort, thi man vil i disse Udtalelser fra min Side kunne finde tilstrækkelig Veiledning til at se, hvorledes min Stilling til Sagen er, har været og fremdeles vil blive. Jeg tør imidlertid ikke forudsætte, at Alle skulle bevare i Grindringen, hvad der saaledes er fremkommet fra min Side, og jeg tør maasse tilføie, at det forekommer mig, at der er fremkommet adskillige Udtalelser dels her og dels andetsteds, som tyde paa en besynderlig Misforstaaelse af den Stilling som Justitsministeren overhovedet har indtaget til den Sag, som nu foreligger. I det jeg derfor skal tillade mig at udtale mig noget nærmere, sker det tillige, fordi det derved er givet, hvilken Stilling jeg mener at maatte indtage over for det Vædringsforslag, der er stillet

af det meget ærede Udvalg, og jeg tilføier, som er stillet af det ærede Udvalg i sin Helhed. Jeg har navnlig i forrige Samling her i denne Sal haft Leilighed til at udtale, hvorledes det efter min Opfattelse var forbundet med stor Betænkelse at foretage en principiel Forandring i den nuværende Ordning af Kvaksalverlovgivningen, men det vil erindres, hvorledes man ved at fremsætte den ene Dagsorden efter den anden søgte at gjøre det bestandigt mere og mere skarpt fremtrædende, at man stillede den Forventning for ikke at sige den Forordning til Justitsministeren, at han skulde forelægge et Lovforslag til Ordningen af denne Materie, og vel at mærke et Lovforslag, der ikke nøiedes med at blive staaende ved saadanne Bestemmelser som de, der nu findes i det nuværende Lovforslags første Paragrafer. Jeg havde udtalt i Folkethinget og gjentaget det flere Gange her i dette Thing, hvorledes jeg, samtidig med at jeg ansaa det for at være betænkeligt at rokke principielt ved Kvaksalverlovgivningens Ordning, dog erkendte, at der var Opfordring til at gjøre saadanne Vædringer i den nu bestaaende Kvaksalverlovgivning som den, der have fundet deres Udtryk i Lovforslagets første Paragrafer; men man vilde ikke nøies dermed. Man vil maasse mindes, at man den Gang stillede ikke mindre end tre forskellige Forslag til en moliveret Dagsorden, og at den Dagsorden, der blev vedtagen, efter forskellige Udtalelser netop blev vedtagen, fordi det var den skarpeste, om hvis Indhold jeg den Gang udtalte, at jeg vilde betragte den saaledes, at det var Mening, at det forventede Lovforslag skulde gaa ud paa en mere gennemgribende Omordning af, hvad der staaar i Forbindelse med Udøvelse af Lægepraxis, end den, som jeg gjentagne Gange har udtalt, at jeg fra min Side var rede og villig til uden Opfordring at indlade mig paa. Saaledes stod Sagen; jeg var, som jeg har tilladt mig at udtale dels i de Motiver, som ledsage Lovforslaget, dels ved Lovforslagets Forelæggelse, opfordret af begge Nøgisdagens Afdelinger til at tage denne Sag under Overveielse og give disse Overveielser Udtryk i et Lovforslag og det et Lovforslag, som ikke indskrænkede sig til at ordne den Side af Sagen, som omhandles i Lovforslagets § 1, men den gik ud paa en mere gennemgribende eller indgribende Ordning af det hele Spørgsmaal. Jeg skal yderligere føie til, at, da jeg havde Ordet i forrige Samling her i denne Sal, udtalte jeg, at det stod for mig aldeles klart, at, hvis det overhovedet skulde lade sig gjøre at aabne en friere Afgang til Udøvelse af Lægevirksomhed for uegaminerede